

'DURACELL, MRS. TANAKA SAID'

FERDINANDO FREGA

DURACELL, A SPUS DOAMNA TANAKA

Moartea japoneză

The Art of Attraction · 12

În ziua aceea eram la sediul central din Milano. Trebuia să le explic oamenilor de la marketing cum se poate vinde un produs doar lăsându-i pe oameni să-l miroasă, ceva la care nu se gândise nimeni vreodată.

Vindeam produse de îngrijire personală și nu avuseserăm niciodată vreo legătură cu mâncarea. Dar ceea ce părea logic a întâlnit în realitate o altă dimensiune, unde fantezia s-a cununat cu noirul și dintr-odată a devenit adevăr.

Ideea era că, dacă i-am cere unui client să miroasă tava unui produs, ne-ar spune că nu simte decât carton presat. Iar eu aș fi fost cel care îi spunea că nu putea simți mirosul succesului din spatele mărcii doar din atât.

Ahahahahahahahah.

Dar să nu ne pierdem în fundal. Nu despre asta e povestea.

Tocmai mă întorsesem de la hot dogul meu când, chiar la ieșire, lângă ghereta portarului, l-am găsit pe CEO-ul meu gata să plece. M-a chemat și mi-a spus: „Frega, vino cu mine. Nu te mai juca cu cei de la marketing, n-o să înțeleagă niciodată, nu până nu te văd la lucru pe teren. Hai, mergem la aeroport să întâmpinăm o colegă Gillette, noul CEO al Japoniei, doamna TANAKA.

„O să vezi, e o femeie plăcută și îi plac calabrezii. Cu mult timp în urmă a avut un iubit din părțile tale; mi-a spus-o la ultima noastră ședință a consiliului de la Boston.”

„Dar Dottore, eu nu vorbesc japoneză, n-am avut niciodată prietene prin locurile acelea, n-aș ști cum să mă port sau ce să spun. N-am fost niciodată acolo.”

„Hai, urcă în mașină, conduci tu. Mergem la Milano Malpensa și îți explic pe drum. O să-i spun secretarei mele să le zică tuturor celor care te caută că ești în misiune cu mine.”

Aveam în față cam cincizeci de minute de drum, iar el a început să-mi pună întrebări personale: familia, copiii, vești despre tata, pe care îl cunoștea bine. Deloc despre serviciu. Abia în ultimele zece minute dinaintea aeroportului mi-a dat câteva detalii tehnice despre cine sosea.

Doamna Tanaka suferise de curând o pierdere, moartea tatălui ei, și era o ocazie bună să-i prezentăm condoleanțele noastre. Printre rânduri a reieșit că venea din consiliul global al Duracell și că primise această numire proaspătă la Gillette cu doar câteva trimestre în urmă. Dar nicio bănuială despre ce se afla în spatele ei, cel puțin nu la latitudinile mele.

Am văzut-o sosind: înălțime medie, elegantă, zâmbitoare. CEO-ul meu a salutat-o călduros, cu sărutul ritual pe ambii obraji. Eu nu aveam o asemenea familiaritate și m-am limitat să-i sărut mâna, iar ea a zâmbit.

A cerut să meargă mai întâi la toaletă și apoi să ne oprim la una dintre măsuțele barului, ca să bem ceva și să schimbăm câteva vorbe.

S-a întors curând, proaspătă și mai parfumată decât înainte, iar CEO-ul meu s-a întors spre ea ca să-i prezinte condoleanțele. Ea a răspuns:

„Moartea e aceeași în toată lumea, dar filozofia celor care privesc moartea și povestesc viața este, pentru un popor din Orient, foarte departe de cea occidentală.” Ce voia să spună?

„Voi plângeți când vi-l amintiți. Noi zâmbim când îi spunem povestea, pentru că el trăiește în ceea ce a făcut, nu doar în ceea ce a fost.”

Era un concept nou și totodată unul greu. N-am pierdut teren, dar mi-a fost greu să-l diger.

Apoi s-a întors spre mine și mi-a spus, într-un dialect calabrez perfect: „Capisci sti.”

Ahahahahahahahah.

Cei doi au rămas împreună vreo zece minute, într-o conversație privată, iar eu mă tot gândeam la cuvintele ei. Când a trecut înapoi pe lângă mine, și-a luat rămas-bun și a plecat, iar în timp ce se îndepărta am strigat după ea:

„Doamnă Tanaka, capiscia aaaa.”

A zâmbit și s-a îndepărtat.

Încă cincizeci de minute de mașină ca să ne întoarcem la sediu. CEO-ul a tăcut, n-a spus nimic, iar eu am condus fără să pun întrebări, până când la un moment dat mi-a spus:

„Colega japoneză mi-a spus că ești un om plăcut, dar să fiu atent cu tine.” De ce?

„A spus că oamenii ca tine nu lucrează pentru companii și nici nu le conduc.” Și atunci ce fac?

A zâmbit și a răspuns: „Capisci sti.”

Ferdinando